

Εφημερίδα : « *Η Βραδυνή* »
Κριτική Θεάτρου : *Μαρίκα Θωμαδάκη*
Θέατρο : « *Έναστρον* »
Δημήτρη Γιαννουκάκη : « *Μειδιάστε...παρακαλώ* »
Σκηνοθεσία : *Βασίλης Ρίτσος*
Σκηνικά : *Μαρία Χανιωτάκη*
Κοστούμια : *Γεωργία Γεωργακοπούλου*
Ερμηνεύουν : *Μαρία Δρακοπούλου, Κατερίνα Μπιλάλη, Αντώνης Περπινιάς, Μάνος Αντωνίου, Βάσω Παπαθεοδώρου, Πέτρος Δαμούλης, Γιάννης Πολύζος.*

Με το έργο του Δημήτρη Γιαννουκάκη, « Μειδιάστε...παρακαλώ », κάνει τα πρώτα του βήματα ένας καινούργιος θίασος με την επωνυμία « Ανατροπή », φιλοδοξώντας να χαρίσει γέλιο και χαρά στο αθηναϊκό κοινό. Η επιλογή του Δημήτρη Γιαννουκάκη και του συγκεκριμένου έργου αποδεικνύεται μάλλον επιτυχής, δεδομένου ότι η παράσταση στο θέατρο « Έναστρον » κατορθώνει να παρουσιάσει στους θεατές αυτή την ατμόσφαιρα της ιδιαίτερης γοητείας του συγγραφέα, ατμόσφαιρα κωμικών παρεξηγήσεων και λεπτεπίλεπτου χιούμορ. Το έργο, περισσότερο γνωστό από τον κινηματογράφο, αποκτά εδώ, στην παράσταση των νέων ηθοποιών της « Ανατροπής », αισθητικά ερείσματα στον αστερισμό μιας άλλης εποχής, ανάμεσα στην δεκαετία του πενήντα και του εξήντα, της οποίας τα πληροφοριακά και εκφραστικά δεδομένα αξιοποιούνται με έξυπνο τρόπο από την σκηνοθεσία του Βασίλη Ρίτσου. Ο σκηνοθέτης βλέπει την κωμωδία του Δημήτρη Γιαννουκάκη υπό το πρίσμα της γελοιογραφίας της εποχής που περιγράφεται στο « Μειδιάστε...παρακαλώ » και, μέσα από το δεσπόζον χαρακτηριστικό των ηρώων και των καταστάσεων δημιουργεί έναν ιδιάζοντα μικρόκοσμο-ανάπτυγμα φαρσικών συστατικών. Ο κ. Ρίτσος φέρνει κυριολεκτικά τον θεατή σε έναν κόσμο που στροβιλίζεται ιλιγγιωδώς στο γαϊτανάκι μιας καθημερινότητας που κοιτάζει τον εαυτό της στον μαγικό καθρέφτη της κωμικής εκφοράς. Το κοινό αναπνέει τον αέρα της σοφής ελαφράδας και της χαράς που τόσο χρειάζεται. Εξάλλου, το κέλευσμα « Μειδιάστε...παρακαλώ », μέσα από την διογκωμένη φιγούρα της γελοιογραφίας, οδηγεί τον θεατή σε ένα καθαρτικό μέχρι δακρύων γέλιο.

Τα σκηνικά της Μαρίας Χανιωτάκη λειτουργούν ως γλαφυρό φόντο της εν κινήσει « γελοιογραφίας » όπως και τα κοστούμια της Γεωργίας Γεωργακοπούλου, φροντισμένα στο ίδιο πνεύμα και ενδεικτικά ενός προσώπου-ρόλου.

Η Μαρία Δρακοπούλου, στον ρόλο της Λέλας, σχηματοποιεί όσο χρειάζεται τον χαρακτήρα αναδίδοντας επιπλέον ένα στοιχείο σοφιστικέ « παθολογίας » της συζυγικής ζήλιας την οποία εμμέσως σχολιάζει. Η Κατερίνα Μπιλάλη, ως Τζένη, δημιουργεί έξοχα τον ρόλο της πλάθοντας

μαζί την φιγούρα που σκιτσάρει ο συγγραφέας και την έξω από το κείμενο αναζήτηση της αιώνιας ευθυγράμμισης του υπέρμετρου με το μέτρο. Η Τζένη της κ. Μπιλάλη δεν μένει στην καρικατούρα της τσαχπινιάς, οδηγεί στον ανώδυνο κωμικό χαρακτήρα που εκφράζεται μεν με την βοήθεια εξωτερικών χαρακτηριστικών αλλά παγιώνεται ως εκφραστής ιδεολογίας που τολμάει να ξεπεράσει τον εαυτό της και να τον κοροϊδέψει χαριτωμένα.

Ο Αντώνης Περπινιάς, στον ρόλο του φωτογράφου Άλκη κινείται υπερβολικά στο περίγραμμα της καρικατούρας και δεν προσπαθεί κάπως περισσότερο να ολοκληρώσει τον χαρακτήρα. Παρ' όλα αυτά, ο κ. Περπινιάς εντάσσεται στο κλίμα του έργου με άνεση, όπως και ο Μάνος Αντωνίου προτίμησε την μονοεπίπεδη εκφορά αλλά δεν έβλαψε καθόλου την παράσταση. Ως Μαριγώ, η Βάσω Παπαθεοδώρου μπορούσε να παίζει με περισσότερο κέφι, πράγμα που κάνει ο Πέτρος Δαμούλης προσθέτοντας στον ρόλο του Ζαχαρία έντονες αποχρώσεις αισθητικής και εκφραστικότητας. Ο νεαρός Γιάννης Πολύζος, ως Λέανδρος κάνει πολύ καλή εντύπωση βάζοντας με σίγουρες κινήσεις τα πράγματα στη θέση τους.